

Velsignet

«Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, hvor Kristus sitter ved Guds høyre hånd. La sinnet være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.»

KOLOSSERBREVET 3, 1–2

Velsignet, tenkte jeg denne vakre høstdagen. Jeg er velsignet. Jeg har en god mann og tre nydelige barn. To gutter som var ute med venner i sola, og ei lita jente som satt ved siden av meg i bilen. Jeg kjente på en enorm takknemlighet over alt jeg har: Huset vårt. Nabolaget vårt. Hvordan Gud velsignet oss med akkurat dette huset, som vi fikk under prisantydning, og som ligger så perfekt til for oss. Alle naboene, alle vennene rett rundt oss. Jeg gledet meg over noe så lite og rart som at jeg hadde kjøpt lyspærer til å henge opp i vinduene i kjellerstua, og at jeg skulle rydde litt der og gjøre det koseligere til alle høstkveldene – på tross av at det som egentlig trengs er en større oppussing. Velsignet, var ordet som banket i hjertet mitt og gjorde meg glad og lett.

Jenta mi skulle besøke ei ny venninne. Jeg kjørte opp foran et stort hus. Da døra gikk opp, åpenbarte det seg en stor, lys og ryddig gang med akkurat sånn oppbevaringsplass som jeg drømmer om. Pang, der forsvant den gode følelsen av å være så velsignet. Jeg tenkte på vår egne mørke og rotete gang med gamle skap og sko over alt. Jeg

tenkte på kjellerstua full av rot og en sofa så skitten at jeg faktisk er litt flau. Borte var takknemligheten over huset som jeg elsker og nabolaget som jeg elsker enda høyere.

Så lite skulle til. Så lett er det å få fokuset over på noe annet enn det som er sannheten. For sannheten er at jeg er velsignet. Utrolig, ufattelig velsignet. Mye mer enn jeg kan fatte. Men det er én som kjenner mine svakheter, og når de dukker opp, så forstørrer han dem så mye at de overskygger det som er rett og sant. En av mine svakheter er sammenligning. Og her fikk jeg meg en i fleisen. Det er jo til å bli flau av – at en lys, ryddig gang får meg til å glemme sannheten. Men det er nettopp det djevelen vil. Han vil at jeg skal fokusere på slike ting i stedet for det som får hjertet mitt til å synge en vakker septemberdag: at jeg er så usigelig, borti natta velsignet.

«Kjære Jesus. Hjelp meg å ha fokus på det som du har gitt meg, det som er etter ditt hjerte, ikke det som verden har fokus på. Hjelp meg å være fornøyd med det jeg har – for alt jeg har, har jeg fått av deg.»

Tro og tvil

«For vi forstår stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis. Men når det fullkomne kommer, skal det som er stykkevis, forsvinne. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av meg det barnslige. Nå ser vi som i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt. Nå forstår jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut.»

I. KORINTERBREV 13,9–12

Jeg har trodd på Jesus så lenge jeg kan huske. Jeg er heldig som har foreldre som tror, og som delte troen sin med oss barna. Jeg husker at jeg ganske tidlig tok dette på alvor. Jeg var nok et litt snusfornuftig barn, en liten flink pike. Det jeg gjorde, gjorde jeg skikkelig. Men troen kom ikke alene. For meg kom den hånd i hånd med tvilen. Det var så mange spørsmål. Jo eldre jeg ble, jo mer plass tok disse spørsmålene. Etter som årene gikk og livet kom med sine utfordringer, var det perioder der tvilen ble større enn troen. Det var mye som var så ulogisk, så uforståelig, så annerledes. Jeg ville så gjerne forstå troen. Forstå Gud, Jesus og Den hellige ånd. Det fikk jeg ikke til. Dermed ble jeg så frustrert at jeg innimellom lurte på om dette faktisk var verdt å bruke tid på. Var dette noe jeg kunne bygge livet mitt på? Var dette noe jeg kunne tro på?

Ordene fra 1. Korinterbrev ble redningen. Jeg var så sliten av å prøve å forstå noe jeg ikke skulle forstå. Og da jeg endelig skjønnte det – at troen ikke skal forstås – da kunne jeg senke skuldrene og leve med tvilen. Tvilen ble ikke en fiende mer. Det ble ok at den gikk hånd i hånd med troen innimellom. Det var ikke meningen at jeg skulle knekke en haug med koder og forstå og skjønne. Jeg var som et barn. Et lite barn har for eksempel ikke tidsbegrep. Prøv å forklare en treåring at pappa kommer hjem om fire timer. Du får garantert tusen spørsmål de neste timene og muligens også en god dose frustrasjon. For tidsbegrep læres etter hvert. På samme måte ser og forstår jeg nå stykkevis. Det er noe jeg ikke ser og forstår, og som jeg ikke skal se og forstå enda. Ikke så lenge jeg lever her. Den eneste måten den ventende og frustrerte treåringen kan finne fred på, er ved å stole på mammaen som har kontroll. Hun vet hva fire timer er, og hun passer på imens. Sånn måtte jeg lære å stole på at det er en som har kontroll, og som ser hele bildet.

«Kjære Jesus. Takk for at jeg ikke trenger å forstå alt. Hjelp meg til å godta og hvile i at det holder at du har kontroll og ser hele bildet.»

Kjedelig?

**«Bakfra og forfra omgir du meg,
du har lagt din hånd på meg.
Det er for underfullt til å skjønne,
det er så høyt at jeg ikke kan fatte det.»**

SALME 139,5–6

Jeg må innrømme at det ikke bare er tvilen som i perioder har gjort det slitsomt å tro. Jeg syntes også at det var kjedelig å være kristen. Jepp, traust og kjedelig. Kirka var kjedelig. Bibelen var kjedelig. Å be var kjedelig. Lagsmøtene på skolen var kjedelige (selv om jeg satt i styret). Og sangene var kjedelige. Ikke syntes jeg det funket å tro heller. Etter hvert fant jeg en menighet jeg følte meg hjemme i – og da var ikke det så kjedelig mer. Men det var fortsatt noe som manglet. En glød som jeg så andre hadde.

Nå ser jeg hvorfor jeg syntes det var kjedelig, hva jeg manglet. Jeg så på troen som noe jeg måtte få til, noe jeg aller helst ville styre på min måte. Troen ble noe teoretisk, en tankevirksomhet. Men troen er ikke noe jeg skal klare eller få til. Troen er en relasjon til Jesus, Guds sønn. Troen er å snakke med, lene seg på, hvile hos, stole på, bli trøstet av, klage til, rope til, være sinna på, glede seg sammen med og øse ut sin fortvilelse hos Jesus. Det handler om å gi og ta imot fra Jesus. Troen er å innse at den jeg har en relasjon til, vet mer

enn meg. Det er ikke alltid så lett. Etter at jeg ble mor, forstår jeg dette litt bedre. Jeg vet faktisk noen ganger bedre enn barna mine. Men jeg kan ikke tvinge dem til å høre. Jeg elsker dem og snakker til dem, men de tar sine valg selv. Slik er Gud. Slik er relasjonen. Den er bygget på en evig kjærlighet som jeg aldri kan forstå. Det betyr ikke at det er en mening med alt, men at jeg har en å gå sammen med gjennom livet, også når ting virker meningsløse.

Med en relasjon blir det ikke kjedelig mer. Det blir spennende å tro, fordi det handler om en virkelig og levende relasjon.

«Kjære Jesus. Takk for at du vil ha en relasjon med meg. Takk for at du liker meg og er glad i meg – ja, elsker meg. Takk for at du vil snakke med meg, være sammen med meg og ta del i alt i livet mitt. Og takk for at du vet bedre enn meg.»

Identitet

**«Fordi du er dyrebar i mine øyne,
aktet høyt og elsket av meg ...»**

JESAJA 43,4

Da jeg var i 20-årene, jobbet jeg som sykepleier på klinikk for kreft- og blodsykdommer på Universitetssykehuset i Stavanger. For meg var det drømmejobben. Jeg stortrivdes og fant det så meningsfullt. Jeg var singel, bodde alene, og mye av fritiden besto i å trene og være i fysisk aktivitet. Det var spinning, jogging og rollerblades (for de som husker det). Det var fotball og basket sammen med venner. Jeg syklet til jobb bortsett fra til nattevaktene. Det var fjellturer og skiturer. Jeg hadde kuttet ut organisert fotball da jeg begynte å jobbe turnus, men å være aktiv var viktig i livet mitt.

Så, over natten, sluttet det ene kneet å fungere. Det gjorde kjempevondt, og etter en vakt på jobb var det dobbelt så stort som normalt. Jeg kom ikke tilbake på jobb igjen (det var godt jeg ikke visste det den gangen). Jeg ble sykemeldt. En privat kikkhullundersøkelse avslørte det jeg ikke trodde det kunne være: en skade i brusken, en begynnende slitasjegikt i en alder av 28 år. Jeg husker enda det første legen sa til meg. Han ramset opp alt jeg måtte slutte med. Han begynte med jobben som sykepleier, og fortsatte med alt det andre jeg holdt på med. Jeg gikk rett i kjelleren. Der var det temmelig mørkt.

Jeg husker at jeg følte meg helt betydningsløs og satt på sidelinjen av mitt eget liv. Ingen merket om jeg sto opp om morgenen. Og jeg var sinna – aller mest på Gud. Hvorfor, var det store spørsmålet mitt. Et ødelagt kne førte meg inn i en tros- og livskrise. Noen vil kanskje lure på hvordan det var mulig? Det var jo bare et kne.

Men det var så mye mer. Det var et liv der identiteten var bygd rundt alt jeg gjorde. Jeg var den engasjerte sykepleieren som ga så mye av seg selv og elsket jobben sin. Jeg var den aktive jenta som tok alle utfordringer på strak arm, enten det var å kjøre svart løype på telemarkski eller sykle tre timer i regnet for å komme seg på menighetsweekend. Jeg elsket å utfordre meg selv. Nå kunne jeg ikke noe av dette. Hvem var jeg da? Jeg fant ikke svaret og raste rundt i ett år. Jeg prøvde å finne en løsning, en lege, en tilrettelagt jobb på sykehuset og et svar hos Gud. Jeg endte opp med mislykkede forsøk på omplassering og var mer eller mindre avhengig av krykker. Jeg hadde vondt i kneet, men enda mer vondt i hjertet.

Etter et år møtte Gud meg i dette kaoset av sinne og forvirring. Hos ham fant jeg svaret. I ordene «Du er verdt å elske akkurat som du er». I de ordene lå freden. I de ordene lå min nye identitet. Jeg er elsket av Gud for den jeg er. Ikke for det jeg gjør. Jeg er den han ville jeg skulle være. Jeg er hans elskede datter, elsket til og med på mitt aller dårligste.

Vet du det? Vet du at du ikke er det du gjør. At din verdi ikke måles i prestasjoner eller status. At du er like mye elsket når du ligger på sofaen hele dagen og ikke orker noe som når du fungerer på topp i din jobb eller tjeneste? Skjønner du det sånn helt inne i hjertet ditt?

«Kjære Gud. Takk for at du elsker meg akkurat som jeg er, uansett hva jeg får til eller gjør. Hjelp meg å få denne sannheten inn i hodet og hjertet mitt.»